

NEW YORK TIMES BESTSELLER

Történetek az Árnyvadász Akadémiáról

fine
selection

CASSANDRA CLARE

SARAH REES BRENNAN • MAUREEN JOHNSON • ROBIN WASSERMAN

Cassandra Clare

Sarah Rees Brennan

Maureen Johnson

Robin Wasserman

Történetek
az Árnyvadász
Akadémiáról

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

Első könyv

Cassandra Clare, Sarah Rees Brennan:

Az Árnyvadász Akadémia

☾ 5 ☽

Második könyv

Cassandra Clare, Robin Wasserman:

Az elveszett Herondale

☾ 59 ☽

Harmadik könyv

Cassandra Clare, Maureen Johnson:

A Whitechapel réme

☾ 105 ☽

Negyedik könyv

Cassandra Clare, Sarah Rees Brennan:

Csak árnyékok

☾ 153 ☽

Ötödik könyv

Cassandra Clare, Robin Wasserman:

Az imádott gonosz

☾ 213 ☽

Hatodik könyv

Cassandra Clare, Robin Wasserman:

Sápadt királyok, hercegek

☾ 287 ☽

Hetedik könyv

Cassandra Clare, Sarah Rees Brennan:

Keserű szájíz

☾ 337 ☽

Nyolcadik könyv

Cassandra Clare, Maureen Johnson:

Tűzpróba

☾ 381 ☽

Kilencedik könyv

Cassandra Clare, Sarah Rees Brennan:

Örök éjre szánva

☾ 429 ☽

Tizedik könyv

Cassandra Clare, Robin Wasserman:

Kétszer száll alá az angyal

☾ 501 ☽

Első könyv

Cassandra Clare,
Sarah Rees Brennan

Az Árnyvadász Akadémia

AGOND AZ VOLT, HOGY SIMON NEM TUDOTT TÖRÖSEN CSOMAGOLNI. Ha kempingezni indult, akkor persze minden rendben volt. Ha Ericnél töltötte az éjszakát egy hétvégi koncert miatt: sima ügy. Ha nyaralni ment az anyjával meg Rebeccával: gond egy szál se. Simon pillanatok alatt összedobta a naptejet, a néhány rövidgatyát, a megfelelő pólókat a banda emblémájával meg a kellő mennyiségű tiszta fehérneműt. A hétköznapi életre mindig fel volt készülve.

De arról nem volt gőze sem, mit kéne bepakolnia, mielőtt útnak indul az elit kiképzőközpontba, ahol az önmagukat árnyvadászoknak nevező, démonokkal harcoló, félig angyal lények saját harcos fajtájuk tagjává igyekeznek formálni őt is.

A könyvekben meg a filmekben az embereket vagy abban a ruhában ragadják el mesebeli vidékekre, amit éppen viselnek, vagy egyszerűen átsiklanak a bepakolás fölött. Simon úgy érezte, a szerzők lényeges információtól fosztották meg. Betegye-e a konyhakéseket a táskájába? Magával vigye-e a kenyérpírtót, hogy aztán fegyvert készíthessen belőle?

Végül úgy döntött, inkább biztosra megy: tiszta fehérneműt és vicces pólókat pakolt be magának. Biztosan az árnyvadászok is szeretik a vicces pólókat, nem igaz? A vicces pólókat mindenki szereti.

– Nem tudom, mit szólnak a katonai akadémiákon, ha disznó tréfák vannak a növendékek pólóján, drágám – szólta Simon anyja.

A fiú kapkodva fordult meg, a szíve máris a torkában dobogott. Anyja karba font kézzel támasztotta az ajtófélfát. Mindig aggodalmas arca most különösen gyűröttnek tűnt, de azért leginkább szeretettel nézett Simonra. Mint mindig.

Csakhogy egy másik világból származó emlékek sorozatában, amit csak nagyon halványan tudott felidézni, Simon vámpírrá változott, és az anyja kidobta a házból. Éppen ez volt az egyik ok, amiért a fiú úgy döntött, hogy beköltözik az Árnyvadász Akadémiára, ezért hazudta azt, mint a vízfolyás, hogy el akar menni. Magnus Bane-nél, a macskaszemű boszorkánymesterrel – igen, Simon ismert egy boszorkánymestert, akinek valódi macskaszeme volt – hamis papírokat készíttetett magának, így sikerült meggyőznie az anyját, hogy ösztöndíjat kapott egy kitalált katonai akadémiára.

Mindezt csakis azért tette, hogy az anyját látva ne kelljen nap mint nap felidéznie, hogyan nézett rá, amikor félt tőle, amikor gyűlölte őt. Amikor elárulta Simont.

– Azt hiszem, elég jól ítélem meg a pólóimat – felelte a fiú. – Teljesen rendben van az ítézőképességem. Nincs köztük egy sem, ami túl pajzán lenne a seregbe. Csak jó kis masszív, az osztály bohócához illő anyag. Bízz bennem!

– Bízom benned, különben nem engednék el – mondta az anyja. Odalépett hozzá, és csókot nyomott az arcára. Láthatólag meglepődött és meg is bántódott, amikor Simon összerendezte, de nem szólt egy szót sem. Az elválásuk napján inkább csendben maradt. Inkább átkarolta Simont. – Szeretlek. Ezt soha ne feledd.

A fiú tudta, hogy igazságtalan vele. Anyjának meggyőződése volt, hogy nem őt dobja ki, hanem egy pokolbéli szörnyeteget, aki a fia bőrébe bújt. Simon mégis úgy érezte, hogy a körülmények ellenére is felismerhette és szerethette volna. Nem tudta elfelejteni, mit tett vele az anyja. Még akkor sem, ha az már elfelejtette. Akkor sem, ha az ő és a világ szempontjából az egész meg sem történt.

Simonnak el kellett hát mennie. Igyekezett ellazulni anyja ölelésében.

– Rengeteg minden jár a fejemben – mondta, ujjait anyja karja köré fonva. – Azért megpróbálok nem elfelejteni.

A nő elhúzódott.

– Addig nem lehet baj. Biztosan jó lesz, ha a barátaid visznek el?

A fia árnyvadász barátaira gondolt, akik egy katonai akadémia növendékeinek adva ki magukat azt állították, hogy ők beszéltek rá Simont is

a jelentkezésre. Mellesleg Simon árnyvadász barátai voltak a másik ok, amiért a fiú el akart menni.

– Biztosan jó lesz – mondta Simon. – Szia, anya! Szeretlek.

Komolyan is gondolta. Mindvégig szerette az anyját ebben a világban, meg abban a másikban is.

„Feltétel nélkül szeretlek”, mondta egyszer-kétszer az anyja, amikor Simon még kisfiú volt. „Ilyen a szülői szeretet. Nem múlik el, történjen bármi.”

Az emberek mondanak ilyesmit anélkül, hogy belegondolnának, mi csoda rémálmok válhatnak valóra, mi csoda helyzetbe kerülhetnek. Hogy akár az egész világ megváltozhat körülöttük, és elmúlhat a szeretet. Egyikükben sem merül fel, hogy a szeretetüknek valaha próbát kell kiállnia, és elbukik.

Rebecca egy képeslapot küldött neki ezzel a szöveggel: SOK SZERENCSÉT, KIS BAKÁM! Simon még emlékezett rá, hogy amikor az anyja kizárta az otthonából, és minden lehetséges módszerrel eltorlaszolta az ajtót, a nővére átkarolta, és vigasztaló szavakat suttogott a fülébe. Ő még akkor is szerette. Ez azért jólesett. Sokat számított, de nem volt elég.

Nem maradhatott itt két világ és két emlékhalmaz között. El kellett menekülnie. Hőssé kellett válnia, úgy, ahogyan egyszer már sikerült. Akkor minden értelmet nyer, és mindennek lesz jelentése. Nyilván nem fájhat senkinek.

Simon egy pillanatra megtorpant, mielőtt a vállára kapta a táskáját, és elindult az Akadémiára. Rebecca lapját a zsebébe csúsztatta. Elhagyta az otthonát, hogy különös, új életet kezdjen, és úgy vitte magával a nővére szeretetét, ahogyan annak idején is.

•

Simon elment a barátaihoz, bár egyikük sem kísértte el őt az Akadémiára. Azért megállapodtak, hogy elmegy az Intézetbe, és indulás előtt elköszön tőlük.

Egy időben maga is átlátott az álcán, most azonban Magnus segítségére volt szüksége hozzá. Felnézett az Intézet furcsa, impozáns tömegére, és feszengve emlékezett vissza rá, hogy járt már errefelé korábban is,

de akkor csak egy elhagyatott, romos épületet látott. Persze az egy másik életében volt. Rémllett neki egy passzus a Bibliából arról, hogy a gyerkekek homályos üvegen keresztül látnak, de amikor felnőnek, kitisztul előttük a világ. Most teljesen tisztán látta az Intézetet maga előtt: a lenyűgöző épület magasán fölé emelkedett. Az ilyeneket szándékosan úgy húzták fel, hogy az emberek hangyának érezzék magukat mellette. Simon belökte a kovácsoltvas kaput, végigsietett az Intézetet megkerülő gyalogúton, aztán átszelte az udvart.

Az Intézet magas kőkerítése által körbezárt kert növényeit fojtogatta az odakint futó New York-i sugárút közelsége. Voltak odabent kőből kirakott, lenyűgöző gyalogutak, padok, sőt egy angyalszobor is, ami a Doctor Who-rajongó Simonra mindig a frászt hozta. Az angyal éppenséggel nem sírt, mint a sorozatban, de a fiú ízlésének így is éppenséggel depressziósnak hatott.

A kert közepén lévő kőpadon Magnus Bane ült Alec Lightwood társaságában. A fiatal árnyvadász magas volt, sötét hajú, meglehetősen erős és csendes, legalábbis Simon mellett. Magnus vele ellentétben bőbeszédűnek bizonyult, és nemcsak macskaszeme volt, hanem varázslatos képességei is. Jelenleg zebracsíkos, rózsaszín mintákkal díszített, testhez simuló pólót viselt. Magnus és Alec már jó ideje jártak egymással, szóval Simon szerint a boszorkánymesternek minden joga megvolt hozzá, hogy mindkettejük nevében beszéljen.

Magnus és Alec mögött Isabelle és Clary támasztotta a kőkerítést. Isabelle valahová a távolba nézett fölötte. Úgy festett, mintha valamilyen hihetetlenül mesés divatfotózáson pózolna. Persze mindig úgy festett. Ez volt az ő különleges képessége. Clary mindeközben makacsul a másik lányt nézte, és beszélt hozzá.

Simon biztos volt benne, hogy Clary végül keresztülviszi az akaratát, és eléri, hogy Isabelle rá figyeljen. Ez meg az ő különleges képessége volt.

Ha bármelyik lányt megpillantotta, üresség támadt a mellkasában. Ha kettejüket egyszerre látta, tompa, kitartó fájdalmat érzett.

Továbbállt hát inkább, és megkereste a barátját, Jace-t, aki magában térdelt a burjánzó fűben, és rövid tőre pengéjét egy kővel élezte. Simon feltételezte, hogy jó okkal tette, bár lehet, hogy csak tudta, milyen jól áll

neki a dolog. Isabelle és ő elmehettek volna egy közös fotózásra a *Faszagyerek magazin*hoz.

Mindenki eljött. Csakis az ő kedvéért.

Ez akár azt is jelenthette volna, hogy tisztelik és szeretik Simont, a fiú mégis borzasztó zavarban érezte magát, merthogy alig néhány emlékfoslány maradt csak meg benne ezekről az emberekről, ellenben egy élet tapasztalata azt súgta neki, hogy veszélyes, heves természetű idegének. Olyasfélék, akiket jobb elkerülni a tömegközlekedési eszközökön.

Az Intézetben élő felnőttek, Isabelle és Alec szülei meg a Klávé többi tagja vetették fel, hogy ha Simon árnyvadász akar lenni, jelentkezzen az Akadémiára. Az intézmény hosszú évtizedek után nyitotta meg ismét a kapuit, hogy új tanoncokat képezzen ki, akikkel aztán feltölthetik a nemrég véget ért háborúban megtizedelt árnyvadászok sorait.

Clarynek nem tetszett az ötlet. Isabelle nem kommentálta a dolgot, de Simon tudta, hogy neki sem tetszik. Jace váltig állította, hogy ő maga is tökéletesen ki tudná képezni Simont New Yorkban, és felajánlotta, hogy Claryvel együtt vele is foglalkozik az edzőteremben. Simon meghatónak találta a javaslatot, és úgy gondolta, hogy Jace-szel közelebb állhattak egymáshoz, mint emlékezett rá, de az volt a szörnyű igazság, hogy nagyon nem akart New Yorkban maradni.

Velük nem akart maradni. Úgy érezte, nem bírná ki, ha folyton a csatlódottságot kellene látnia az arcukon – elsősorban Isabelle-én és Clary-én. Ahányszor csak megpillantották, a másik énjét látták benne, és elvártak tőle dolgokat. És ő minden egyes alkalommal csütörtököt mondott. Mintha egy kincskeresőt nézett volna, aki ásni kezd ott, ahol tudja, hogy valami értékes rejtőzik a föld alatt, de hiába ás és ás, rá kell jönnie, hogy amit keres, az nincs már ott többé. Az illető azonban így sem adja fel, mert elrettenti a gondolat, hogy elvesztette a kincset, és mert talán.

Talán.

Simon maga volt az elveszett kincs. Ő volt a talán. És gyűlölte a gondolatot. Ezt a titkot viszont mindenáron el akarta rejteni a barátai elől, és szüntelenül attól félt, hogy elárulja magát.

Már csak ezen a búcsún kellett túlesnie, és aztán nem is kell látnia őket, amíg ügyesebb nem lesz, amíg nem hasonlít jobban ahhoz az

emberhez, akit ők valójában látni akartak. Akkor nem kell majd csalódnuk benne, és nem lesz ilyen idegen a szemükben. Közéjük fog tartozni.

Simon nem szeretne volna egyből az egész csapatnak bejelenteni az érkezését. Csendben odalépett hát Jace-hez.

– Szia!

– Á! – szólt Jace olyan könnyedén, mintha nem direkt azért jött volna ki a kertbe, hogy elköszönjön Simontól. Felnézett, aranyszínű szeme egy pillanatra lustán megállapodott Simonon, aztán rögtön el is fordult. – Te vagy az.

Jace maga volt a megtestesült lazaság, mint mindig. Simon gyanította, hogy valaha értette a dolgot, és éppen ezt kedvelte a fiúban.

– Figyelj, úgy sejtem, hogy nem lesz már alkalmam később megkérdezni – szólt Simon. – Te meg én elég közeli barátok vagyunk, igaz?

Jace egy pillanatra rezzenéstelen tekintettel nézett rá, aztán talpra ugrott.

– Abszolút! Így vagyunk egymással. – Összefonta két ujját. – Vagyis igazából inkább így. – Megpróbált még egyet csavarni rajtuk. – Kezdetben volt köztünk némi feszültség, mint később talán fel tudod majd idézni, de mindent tisztáztunk, amikor odajöttél hozzám, és bevallottad, hogy borzasztóan féltékeny vagy, és most téged idézlek, az észbontóan vonzó külsőre és az ellenállhatatlan sármomra.

– Ilyet mondtam volna? – kérdezte Simon.

Jace rácsapott a fiú vállára.

– Igen, cimbora. Tisztán emlékszem.

– Na jó, mindegy. A lényeg, hogy... Alec mindig olyan szótlan a társaságomban – folytatta Simon. – Egyszerűen gátlásos, vagy magamra haragítottam valamivel, amire nem emlékszem? Nem szeretnék úgy elmenni, hogy nem próbálok meg előbb kibékülni vele.

Jace arca megint olyan furcsán mozdulatlan lett.

– Örülök, hogy megkérdezted – mondta végül. – Másról van szó. A lányok nem akarták, hogy elmondjam, de igazság szerint...

– Jace, ne sajátítsd ki magadnak Simont! – szólt Clary.

Határozott volt, mint mindig, Jace pedig azonnal megfordult; úgy reagált a lány hangjára, mint soha senki máséra. Clary elindult feléjük,

Simon pedig megint az ismerős szúrást érezte a mellkasában, amikor a vörös hajkorona közeledett. A lány olyan kicsi volt.

Az egyik balsikerű edzésükön, amikor Simon kifecskézte a csuklóját, és a néző szerepére volt kárhózzható, látta, ahogy Jace a falhoz vágta Claryt. A lány azonnal visszatámadott.

Mindennek ellenére Simon folyamatosan úgy érezte, hogy meg kell védenie Claryt. Különösen gyötrelmesnek bizonyult megélni az érzelmeket az emlékek nélkül. Simon azt hitte, beleőrül a vonzalomba, amit ezek iránt az idegenek iránt táplál, ám akiket közben még csak nem is igazán talál ismerősnek, és akikkel egyetlen közös élményt sem tudott felidézni. Mindeközben tisztában volt azzal is, hogy nagyon kevés az, amit érez és amit kimutat. Tudta, hogy a többiek nem azt kapják tőle, amit várnak.

Clary nem szorult pártfogásra, de Simonban valahol ott lapult annak a fiúnak a szelleme, aki mindenáron meg akarta őt védeni. Közben azonban úgy vélte, csak fájdalmat okoz neki azzal, hogy mellette maradt annak ellenére is, hogy nem tudott a régi önmaga lenni.

Az emlékek néha elsőprő, riasztó lendülettel törtek rá, leginkább azonban csak apró foszlányok bukkantak elő. Egy kirakós darabkái, amikből Simon nem tudott értelmet kihámozni. Egyszer felvillant előtte, ahogy Claryvel kettesben az iskola felé sétálnak. A lány keze hihetetlenül apró volt, az övé alig nagyobb nála. Mégis nagyfiúnak érezte magát; nagyinak és büszkének, amiért ő vigyázott Claryre. Akkor megfogadta, hogy soha nem hagyja őt cserben.

– Szia, Simon! – mondta most a lány. Szemében könnyek csillogtak, és Simon tudta, hogy ez az ő hibája.

Megfogta Clary még mindig kicsi, de a fegyverek és az ecsetek forgatásától bőrkeményedéses kezét. Bár jól tudta, hogy nem így van, nagyon szerette volna még egyszer azt hinni, hogy neki kell megóvnia a lányt.

– Szia, Clary! Vigyázz magadra! – mondta. – Tudom, hogy menni fog. – Elhallgatott egy pillanatra. – És vigyázz Jace-re is, erre a szegény, gyámoltalan szöszire.

Jace könnyedén bemutatott neki, amit Simon ismerősnek talált, úgy-hogy sejtése szerint nem először látott tőle ilyesmit. Jace gyorsan lekapta a kezét, amikor hirtelen Catarina Loss bukkant elő az Intézet sarkánál.

Ő is boszorkánymester volt, Magnus jó barátja, de macskaszemek helyett tetőtől talpig kék bőrrel megáldva. Simonnak az volt a benyomása, hogy a nő nem kedveli különösebben. A boszorkánymesterek talán csak egymással értettek szót igazán. Bár Magnus láthatólag nagyon bírta Alecet.

– Szia! – szólt Catarina. – Készen állsz?

Simon már hetek óta alig várta az indulást, most azonban, hogy végre eljött az idő, pánik szorította el a torkát.

– Majdnem – mondta. – Egy pillanat.

Biccentett Alec és Magnus felé, azok pedig válaszul mindketten oda biccentettek neki. Simon úgy érezte, tisztáznia kell majd, mi okozza a feszültséget közte és Alec között, mielőtt többre is vállalkozik.

– Sziasztok, kösz mindent!

– Hidd el, örömömre szolgált, hogy legalább részben megszabadíthatalak egy ilyen aljas átoktól – felelte Magnus, és felemelte a kezét. Számos gyűrűje ragyogott a tavaszi napsütésben. Nyilvánvalóan nemcsak a varázslataival akarta elkápráztatni az ellenségeit, hanem a csillogó ékszerivel is.

Alec csak bólintott.

Simon lehajolt, és megölelte Claryt, bár ettől csak még jobban fáj a szíve. A lány érintése és illata egyszerre volt ismerős és ismeretlen. Egy-másnak ellentmondó érzések száguldottak Simon fejében és egész testében. Próbálta nem túl erősen szorítani magához Claryt, bár az teljes erőből szorította magához őt. Ami azt illeti, kis híján összeroppantotta a fiú bordáit. Nem mintha Simon bánta volna.

Amikor végül elengedte Claryt, megfordult, és átölelte Jace-t is.

A lány arcán könnyek folytak végig, ahogy figyelte őket.

– Uff – nyögte Jace, aki hallhatólag borzasztóan meglepődött, és gyorsan hátra veregette a másik fiút.

Simon gyanította, hogy általában csak összeütik az öklüket vagy ilyesmi. Nem tudta, milyen az, amikor két harcos haverkodik egymással. Eric előszeretettel ölegette a barátait, ezért Simon arra jutott, hogy ez valószínűleg Jace-nek is megfelel, sőt még össze is borzolta a fiú haját, mielőtt hátrébb lépett.

Aztán összeszedte a bátorságát, megfordult, és odament Isabelle-hez.

Isabelle volt az utolsó ember, akitől el kellett köszönnie, és tudta, hogy az lesz a legnehezebb. A lány nem sírta el magát nyíltan, mint Clary, de még csak azt sem lehetett látni rajta, hogy sajnálja a távozását, mint a többiek. Inkább közönyösnek tűnt. Annyira közönyösnek, hogy az már nem lehetett valódi.

– Vissza fogok jönni – mondta Simon.

– Nem kétkem. – Isabelle a távolba meredt a fiú válla fölött. – Mindig előkerülsz valahonnan.

– És ha előkerülök, nagyon nagy király leszek.

Simon egyáltalán nem volt benne biztos, hogy be tudja tartani az ígéretét, de úgy érezte, mondania kell valamit. A lány nyilvánvalóan azt akarta, hogy mire visszatér, megint a korábbi önmaga legyen, jobb, mint amilyen most.

Isabelle megvonta a vállát.

– Nem hiszem, hogy megvárlak, Simon Lewis.

Mint a közöny álcája, láthatólag ez is éppen az ellenkezőjét jelentette. Simon egy hosszú pillanatig szótlánul figyelte a lányt. Annyira lélegzetelállítóan gyönyörű volt, hogy a fiú már-már túl soknak találta. Eleve alig akart hinni az újabb emlékeinek, de a gondolat, hogy valaha Isabelle Lightwooddal járt, valamiért még felfoghatatlanabbnak tűnt, mint az, hogy a vámpírok valóságosak, és nemrég még ő maga is az volt. Halvány gőze sem volt, mivel érte el annak idején, hogy a lány beleszeressen, mint ahogy arról sem volt halvány gőze, mivel érhetné el ismét ugyanezt. Olyan volt, mintha valaki azt kérné tőle, hogy repüljön. Amióta Magnus meg Isabelle megkeresték, hogy amennyit csak lehet, vis szaadjanak az emlékei közül, egyszer táncolni, kétszer pedig kávézni hívta a lányt. Csakhogy így is édeskeveset tudott felidézni a régi időkből. Ahányszor csak Isabelle várakozással telve, valamiféle csodát várva pillantott rá, Simon tudta, hogy nem képes megfelelni neki. Ez pedig azt jelentette, hogy folyton csak hebegett a lány társaságában. Annyira biztos volt benne, hogy valami hülyeséget fog mondani, amivel mindent tönkretesz, hogy végül alig bírta kiböki valamit.

– Jól van – bólintott most. – Hát, hiányozni fogsz.

Isabelle egy villámgyors mozdulattal megragadta a fiú karját, de továbbra sem nézett rá.

– Ha szükséged van rám, jövök – mondta, majd ugyanolyan hirtelen engedte el Simont, ahogy elkapta.

– Jól van – mondta megint a fiú, és visszavonult Catarina Loss mellé, aki éppen elkészítette az Idrisbe, az árnyvadászok földjére nyíló portált. Az elválás annyira fájdalmas, kínos és mégis örömteli volt, hogy Simon még azt sem tudta értékelni, milyen király varázslat zajlik az orra előtt.

Búcsút intett azoknak, akiket alig ismert, valamiért mégis szeretett, és remélte, hogy nem látják rajta, mennyire megkönnyebbült, amiért végre elmehet.

Simon csak részletekre emlékezett Idrisből: tornyokra, egy börtönre, komor arcokra és vérre az utcákon. De ezeket is mind Alicantéban látta.

Ezúttal nem a városban találta magát. Buja vidéken állt, az egyik oldalon egy völgy, a másikon egy hatalmas rét terült el. Kilométereken át semmi mást nem lehetett látni, csak a zöld különféle árnyalatait. A rétek jádeződen hullámozó fűvén túl az Üvegváros kristályos ragyogása uralta a látóhatárt, a tornyok szinte világítottak a napfényben. A túloldalon smaragd erdő mélyén gyülekeztek a sötétzöld árnyékok. A fák csúcsai élénkzöld madártollakként borzolódtak a szélben.

Catarina körülnézett, aztán lépett egyet, és máris a völgy peremén állt. Simon követte, mire egy szemvillanással később az erdő árnyai felemelkedtek, mintha az árnyak fátyollá változhatnának.

A fiú hirtelen edzőpályákat pillantott meg maga előtt. A simára döntött földdarabokat kerítésekkel vették körül, a jelek pedig, ahol az árnyvadászok futottak vagy dobtak, olyan mélyen sülyedtek a talajba, hogy Simon még ilyen távolságból is látta őket.

A pályák mögött, az erdő szívében állt a táj ékköve: egy magas, szürke, csupa torony épület. A fiú olyasféle építészeti szakkifejezés után kutatott, mint a „támpillér”, hogy magyarázatot találjon rá, miként tartják meg a fecskeszárny alakban összeálló kövek a tetőt. Az Akadémia épületének kellős közepén lévő ablak festett üvege elsötétedett az idők

során, de még mindig látszott rajta a kardját magasba emelő félelmetes mennyei angyal.

– Isten hozott az Árnyvadász Akadémián! – szólt barátságosan Catarina Loss.

Együtt indultak el lefelé a völgybe. Simon edzőcipője nemsokára megcsúszott a meredek lejtő puha talaján, és Catarinának el kellett kapnia a fiú karját, hogy segítsen visszanyerni az egyensúlyát.

– Remélem, hoztál túrabakancsot, városi legény.

– A legkisebb mértékben sem hoztam túrabakancsot – felelte Simon. Tudta, hogy hibázott a pakolásnál. Az ösztönei nem vezették félre. De egyáltalán nem is segítettek.

Catarina feltehetőleg csalódott Simon intelligenciájának nyilvánvaló hiánya láttán, és némán gyalogolt tovább az ágak alatt, a fák teremtette zöldes félhomályban, amíg ki nem értek egy tisztásra, és a szikrázó napfényben ott nem magasodott előttük az Akadémia épülete. Ahogy közeledtek, Simon fokozatosan észrevette az épület apró hibáit, amik lenyűgözött állapotában a távolból nem tűntek fel neki. Az egyik magas, karcsú torony riasztó szögben dőlt meg. A boltívекbe madarak építettek jókora fészkeket, némelyik ablakban függönnyel felérő hosszú, vas-tag pókhálók csüngtek. A festettüveg-ablak egyik táblája hiányzott, így az angyal szemé helyén fekete lyuk tátongott, amitől úgy nézett ki, mintha kalóznak állt volna.

Simonnak rossz előérzete támadt ezeket a részleteket látva.

A kalózangyal tekintetétől kísérvé három ember gyalogolt az Akadémia előtt. Simon egy dús vörösszőke hajú nőt látott, mögötte pedig két lányt, akik nyilván az Akadémia növendékei lehettek. Mindketten nagyjából annyi idősnek tűntek, mint ő.

Egy ág roppan ketté Simon esetlen lába alatt, mire mindhárom nő odakapta a fejét. A vörösszőke azonnal futásnak eredt, ahogy csak a lába bírta, és úgy ugrott Catarina nyakába, mintha rég elveszett kék nővére került volna elő. Aztán megragadta a láthatólag zavarodott boszorkánymesternő vállát.

– Ms. Loss, hála az Angyálnak, hogy itt van! – kiáltotta. – Óriási zűrvan! Teljes a káosz!

– Nem hiszem, hogy volt már... szerencsém önhöz – szólta Catarina, jelentőségteljes szünetet tartva a mondat közepén.

A nő mély lélegzetet vett, aztán elengedte Catarinát. Ahogy bólintott, világos haja a válla körül szállt.

– Vivianne Penhallow vagyok, az Akadémia dékánja. Örülök, hogy megismerhetem.

Akármilyen hivatalos hangon is beszélt, rettenetesen fiatalnak tűnt hozzá, hogy levezényelje az Akadémia újrainvitását és a borzasztóan hiányzó új árnyvadászok kiképzését. Persze Simon gyanította, hogy a konzul férjének másod-unokatestvére bármikor kaphat váratlan kinevezéseket. Simon még mindig nem tudta kisakkozni, pontosan hogyan is működik az árnyvadászok kormányzata és a családfáik. Úgy tűnt, mindannyian rokonai egymásnak, és ezzel nem igazán tudott mit kezdeni.

– És mi a gond, Penhallow dékán?

– Nos, nem akarok a kákán is csomót keresni, de az Akadémia épületének felújítására kiszabott idő a jelek szerint, ah... A „mocskosul kevéssé” az a két szó, ami a legpontosabban írja le a helyzetet – bukott ki Penhallow dékánból. – Ráadásul néhány tanár... ööö... hirtelen távozott. Nem hiszem, hogy szándékukban áll visszatérni. Ami azt illeti, páran közülük éppen ezt közölték velem, még hozzá meglehetősen erős szavakkal. Ráadásul, őszintén szólva, az épület kissé hűvös, és nem is kissé dűledezik. Továbbá ha semmit sem akarok kihagyni, azt is meg kell említenem, hogy az élelmiszer-ellátás akadozik.

Catarina felhúzta elefántcsontszínű szemöldökét.

– Mi a gond az élelmiszer-ellátással?

– Nem látnak el bennünket élelmiszerrel.

– Az tényleg gond.

A dékán válla megrogyott, mellkasa kissé leeresztett, mintha mindaz, amit magában tartott, a szorongás láthatatlan fűzőjét kényszerítette volna rá.

– Ez a két lány az idősebb diákok közül való. Jó árnyvadász családokból származnak. Julie Beuvalé és Beatriz Velez Mendoza. Tegnap érkeztek, és nem is tudom, mihez kezdenénk már nélkülük. Ő pedig biztosan az ifjú Simon – tette hozzá, megvillantva mosolyát a fiú felé.

Simon egy pillanatra meghökkent. Igazából maga sem tudta, miért, amíg valami távoli emlék azt nem súgta neki, hogy nagyon kevés felnőtt árnyvadász örült a vámpírok társaságának. Persze a dékánnak nem volt rá oka, hogy első látásra gyűlölje, és különben is nyilvánvalóan alig várta, hogy találkozzon Catarinával, szóval Simon arra jutott, hogy a nő talán egész jó fej. Persze az is lehet, hogy csak azért várta Catarinát, mert segítségre volt szüksége.

– Értem – mondta a boszorkánymester. – Minő meglepetés, hogy egy évtizedekkel ezelőtti felfordulás után üresen hagyott épületben nem működik minden flottul pár hét elteltével. Az lesz a legjobb, ha megmutatja a legproblémásabb helyeket. Alá tudom dúcolni őket, hogy elkerüljük a felhajtást, amivel az járna, ha valamelyik árnyvadász baba kitörné a nyakát.

Mindenki Catarinára meredt.

– Úgy érti, hogy elkerüljük a felfoghatatlan tragédiát – helyesbített a nő szélesen mosolyogva. – Megkérhetnénk az egyik lányt, hogy kísérje Simont a szobájába?

Catarina láthatólag igyekezett mihamarabb megszabadulni Simontól. Nyilvánvalóan nagyon nem kedvelte a fiút. Simon el nem tudta képzelni, mi okot adhatott rá.

A dékán még egy pillanatig Catarinára meredt, aztán megrázta magát.

– Igen, igen, persze. Julie, rád bízhatom Simont? Vidd a toronyszobába.

Julie-nak felszökött a szemöldöke.

– Komolyan?

– Igen, komolyan. A legelső szoba, ahogy az ember belép a keleti szárnyba – mondta feszült hangon a dékán, aztán megint Catarinához fordult. – Ms. Loss, még egyszer köszönöm, hogy eljött. Valóban meg tudná oldani néhány problémánkat?

– Létezik egy mondás: „Csak egy alvilági tudja helyrehozni, amit az árnyvadászok összekutyultak” – jegyezte meg Catarina.

– Még... soha nem hallottam ezt a mondást – mondta Penhallow dékán.

– Milyen különös! – hallotta még Simon a távolodó Catarina hangját. – Az alvilágiak gyakran emlegetik. Nagyon gyakran.

A fiú magára maradt Julie Beuvalé-lal. A másik lány jobban tetszett neki. Julie csinos volt, de furcsán keskeny orrával és szájával azt a benyomást keltette, mintha az egész arcával sikerülne helytelenítőleg csücsöritenie.

– Simon, ugye? – kérdezte, és eleve biggyedő ajkát csak még jobban lebiggyesztette. – Gyere velem!

Ahogy megfordult, a mozgása olyan feszes volt, akár egy kiképző őrmesteré. Simon követte. Ahogy átlépték az Akadémia közepét, visszhangos teremben találták magukat. A fiú félrebillentette a fejét, és igyekezett kilesni, hogy a boltozatos mennyezet a festett üvegen beszivárgó gyenge fénynek vagy a vakolaton meglepedő mohának köszönheti-e zöldes árnyalatát.

– Légy szíves, ne maradj le. – Julie hangja a kőfalba vágott hat kicsi, feketén tátongó ajtónyílás egyikéből érkezett. A lány már el is tűnt szem elől, és Simon gyorsan utánasietett a sötétségbe.

Az ajtó mögött félhomályos kőlépcső vezetett fel egy félhomályos kőfolyosóra. Odakintről alig jutott be fény a kőfalakba vésett résnyi ablakokon át. Simon olvasott már ilyen ablakokról: azért voltak ekkorák, hogy odakintről ne lehessen belőni, bentről viszont ki lehessen lőni a nyilvánzókat a szabadba.

Julie végigvezette a fiút egy folyosón, aztán még egyen, majd felmentek egy rövid lépcsőn, végig egy másik folyosón, aztán egy, a változatoság kedvéért egészen kellemes kerek szobában kötöttek ki, ami viszont egy újabb folyosóra nyílt. A sötétség, a szűk kőfolyosók és a különös szag egyetlen szót juttattak Simon eszébe: „kamrasír”. Próbált nem gondolni rá, de befészkelte magát a fejébe.

– Szóval démonvadász vagy – szölt Simon, miután megigazította a táskáját a vállán, és Julie után sietett. – Milyen az?

– Árnyvadász, és azért vagy itt, hogy megtudd – felelte a lány, aztán megállt a számos ajtó egyike előtt. A tölgyfát fekete vassal erősítették meg, a kilincs egy angyal szárnyát formázta. Ahogy a lány megfogta, Simon látta, hogy az évszázadok során annyiszor nyomták le, hogy az angyalszárny barázdái majdnem teljesen simára koptak.

Az ajtó mögött egy kis szoba volt, benne két, faragott lábú, keskeny ágygal – az egyikén egy nyitott bőrrönd hevert –, egy porlepte gyémánt

alakú üvegtáblából álló ablakkal meg egy nagy szekrénnel, ami kissé oldalt billent, mintha hiányozna egy lába.

Egy fiú is volt odabent. Egy hokedlin állt, és most lassan megfordult, úgy mérve végig a magasból a két jövevényt, mintha szobor lenne a talapzatán.

Kissé emlékeztetett is volna egy szoborra, ha azokat is szokás lenne farmerbe meg élénk színű piros-sárga rögbimezbe öltöztetni. A fiúnak az arca is merev volt, akár egy szoboré, széles vállával és sportos külsejével nem lógott ki az árnyvadászok közül. Simon gyanította, hogy az Angyal nem az asztmások közül válogatott, és olyanok sem igen jöhettek szóba, akiket valaha is arcon találtak egy röplabdával tesiórán. A fiú bőrét barnára festette a nyári nap, a szeme aranybarna volt, göndör, világosbarna haja a homlokába hullott. Ahogy meglátta Simonékat, elmosolyodott, fél arcán gödröske jelent meg.

Simon nem tekintette magát a férfiszépség komoly ítézésének, de halk hangot hallott a háta mögül, és odakapta a fejét.

A halk hang Julie önkéntelenül feltörő nyögése volt. A lány egyszerre sóhajtozott és izgett-mozgott, amiből Simon azt a következtetést vonta le, hogy ez a srác egyáltalán nem hétköznapi, ami a külsejét illeti.

Simon a szemét kezdte forgatni. A jelek szerint minden árnyvadász fiú fehérenműmodell, beleértve új szobatársát is. Egy vicc volt az élete.

Julie figyelmét láthatólag teljesen lekötötte a hokedlin álló növénydék. Simon számos kérdést szeretett volna feltenni, olyanokat, hogy „ki ez itt?”, meg „mit keres a hokedlin?”, de nem szeretett volna alkalmatlankodni.

– Örülök, hogy itt vagytok. Most pedig... ne esetek pánikba! – sutogta a fiú a hokedliről.

Julie hátralépett egyet.

– Neked meg mi bajod? – kérdezte Simon. – Ha azt mondod, hogy „ne esetek pánikba”, garantáltan mindenki pánikba esik. Mondd el inkább, mi a baj.

– Oké, veszem, amit mondasz, és van benne igazság – folytatta az új fiú. Erős tájszólásban beszélt, bizonyos szótagokat alaposan megnyomott. Simon meglehetősen biztos volt benne, hogy skót. – Szóval azt hiszem, egy oposszumdémon van a szekrényben.

– Az Angyalra! – kiáltott fel Julie.

– Nevetséges – mondta Simon.

Hang hallatszott a szekrényből. Elnyújtott, nyöszörgő, sziszegésszerű hang, amitől Simon hátán égnek állt a szőr.

Julie villámgyorsan, az árnyvadászok keccsességével ugrott fel az üresen maradt ágyra. Simon gyanította, hogy ő fog ott aludni, ha már a másikon ott volt a nyitott bőrönd. Az, hogy alig két perce érkezett, és egy lány máris az ágyára veti magát, egészen izgalmas is lehetett volna, kivéve persze, hogy Julie csak egy pokolbéli rágszáló elől menekült.

– Csinálj valamit, Simon!

– Igen, Simon... Simonnak hívnak? Szia, Simon... kérlek, kezdj valamit a démoni oposszummal – szólt a fiú a hokedlin.

– Biztos vagyok benne, hogy nem egy démoni oposszum van odabent.

A szekrényből egyre hangosabb neszezés hallatszott, és Simon igazából egyáltalán nem volt annyira biztos a dolgában. Nagyon úgy hangzott, hogy valami hatalmas dolog rejtőzik odabent.

– Az Üvegvárosban születtem – mondta Julie. – Árnyvadász vagyok, és boldogulok a démonokkal. Viszont egy szép házban nőttem fel, ahová nem férkőztek be mindenféle mocskos vadállatok!

– Hát én meg Brooklynból jöttem – közölte Simon –, és igazán nem akarom rossz fényben feltüntetni szeretett szülővárosomat azzal, hogy ocsmány szemétdombnak nevezem, ahol leginkább csak a zene jó, de volt alkalmam megismerkedni a rágszálókkal. Ezenfelül azt hiszem, magam is voltam már rágszáló, bár csak egy rövid ideig... Nem emlékszem tisztán, és nem is szeretnék róla beszélni. Azt hiszem, megbirkózom egy oposszummal... ami, ismétlem, biztosan nem démoni.

– Én láttam, ti viszont nem! – jelentette ki a fiú a hokedlin. – Én mondom, gyanúsán nagy volt! Ördögien hatalmas!

A neszezés újrakezdődött, és most már némi baljóslatú szörccsögés is társult hozzá. Simon óvatosan a másik ágyon heverő nyitott bőröndhöz lépett. Jó pár további rögbimez volt benne, a tetejükön azonban akadt ott valami más is.

– Az fegyver? – kérdezte Julie.

– Dehogy – felelte Simon. – Teniszütő.

A jelek szerint az árnyvadászokra ráfért volna valamivel több iskolán kívüli tevékenység.

Simon gyanította, hogy az ütő teljesen alkalmatlan lesz fegyvernek, de ezzel kellett beélnie. Visszaosont a szekrényhez, és szélesre tárta az ajtaját.

Odabent, egy szálkás, összerágott sarokban egy oposszum kuksolt. Vörös szeme csillogott, apró szája kinyílt, és Simonra sziszegett.

– Ez undorító! – fintorodott el Julie. – Öld meg, Simon!

– Simon, te vagy az egyetlen reményünk! – szólt a fiú a hokedlin.

Az oposszum megmozdult, mintha el akarna inalni. Simon lecsapott az ütővel, de csak a padló követét találta el. Az állat tovább sziszegett, és egy másik irányba indult el. Simonnak az a gondolata támadt, hogy az oposszum ki akarja cselezni, de a rágszáló a következő pillanatban már át is rohant a lábai között. A hang, amit a fiú kiadott, kínosan jajveszékésre emlékeztetett. Simon aztán hátralepett, vadul csapkodott összevissza, de az ütő minden egyes alkalommal csak a köveket érte. A másik kettő sikított.

Simon körbefordult, hogy megtalálja az oposszumot, mire a szeme sarkából szőrcomót pillantott meg, aztán újra pördült egyet. A hokedlin álló fiú vagy megnyugtató érintésre vágyott, vagy segíteni akart, mindenesetre megragadta Simon vállát, az ingébe markolt, és próbálta megfordítani.

– Ott van! – üvöltötte, és az egyik irányba csavarta az éppen a másik irányba induló Simont, aki erre elvesztette az egyensúlyát, és a hokedlinek tántorodott.

A bútordarab megbillent, és a lábának dőlt, a rajta álló fiú pedig megint belekapaszkodott Simonba, aki éppen megszédülve próbált új lendületet venni. Ekkor észrevette az oposszum apró, szőrös testét, amint éppen az edzőcipőjén kapaszkodik át, és elkövette a végzetes hibát. A saját lábfejeére vágott az ütővel. Nagyon erősen.

Simon, a hokedli, a hokedlin álló fiú és az ütő egymás hegyén-hátán terült el a földön.

Az oposszum kisomfordált az ajtón. Simon úgy látta, mintha vörös szemével még egy utolsó, diadalmas pillantást vetett volna rá, mielőtt eltűnt.

A fiú nem volt abban a helyzetben, hogy üldözőbe vegye, lábai egy másik ember és egy hokedli lábával kuszálódtak össze, ráadásul a fejét is beverte az ágy szélébe. A tarkóját dörzsölve, kábán próbált felállni. Julie ekkor leugrott az ágyról, ami persze meglódukt a lány lendületétől, és megint fejbe vágta Simont.

– Nos, magatokra hagylak benneteket, mielőtt az az izé visszatér a fészkébe – jelentette be Julie. – Vagyis... magatokra hagylak benneteket, hogy... tehessétek a dolgotokat. – A küszöbön megtorpant, és az oposszum után meredt. – Sziasztok! – mondta még, aztán széleseben eltűnt az ellenkező irányban.

– Au! – Simon feladta a próbálkozást, hogy egyenesen üljön, és a könyökére támaszkodott. Elfintorodott. – Nagyon au! Hát... ez... – Körbemutatott a hokedlin, a nyitott ajtón, a förtelmes állapotban lévő szekrényen és elgyötört önmagán. – Hát ez... – folytatta, de azon kapta magát, hogy a fejét rázva nevet. – Szép kis produkció volt három reménybeli démonvadász-legendától.

A fiú immár nem a hokedlin csodálkozva nézett új szobatársára, akit nyilvánvalóan bolondnak nézett, amiért képes volt oposszumok miatt nevetgélni. Simon nem tudta visszafogni magát. Muszáj volt nevetnie.

New York-i árnyvadász ismerősei közül bármelyik egy szemvillanás alatt úrrá lett volna a problémán. Isabelle biztosan levágta volna az oposszum fejét egy karddal. Most viszont olyan emberek vették körül Simont, akik pánikba estek, sikítottak, hokedlikra álltak, és katasztrofálisan szerencsétlennek bizonyultak, ha meg kellett küzdeniük egy rágcsálóval. Ő is közéjük tartozott. Mindannyian egyszerű, hétköznapi fiatalok voltak.

Simon szinte szédült a megkönnyebbüléstől. Vagy talán csak attól, hogy beverte a fejét.

Nevetett tovább, aztán amikor megint a szobatársára pillantott, találkozott a tekintetük.

– Milyen kár, hogy a tanáraink nem látták ezt a fergeteges előadást – mondta komoly arccal a másik fiú. Aztán kezét a szája elé kapva ő is harsány nevetésben tört ki. A szeme sarkából vidám ráncok futottak szét legyező alakban, mintha mindig nevetne, és az arca egyszerűen hozzászokott volna. – Nagy mézárások leszünk!

Az oposszum által kiváltott hisztérikus röhögögörcs végeztével Simon és új szobatársa feltápáskodtak a padlóról, aztán nekiláttak, hogy kicsomagoljanak, és végre be is mutatkoztak egymásnak.

– Ne haragudj, nem állok valami jól az ilyen kis sertepertelő izékkal. Nem bánám, ha a démonok, akikkel harcolnom kell majd, kicsit magasabban lennének. Amúgy George Lovelace vagyok – mondta a fiú, nyitott bőröndje mellett ülve az ágy szélén.

Simon a saját, vicces pólókkal teli táskájára nézett, aztán bizonytalanul pillantott a szekrény felé. Nem tudta, hogy az oposszum búvóhelyére merje-e tenni a holmijait.

– Ezek szerint árnyvadász vagy?

Simon mostanra rájött, hogyan működnek az árnyvadász nevek, és amúgy is első pillantásra látta George-on, hogy ő is az árnyvadászok közé tartozik. Mielőtt találkoztak, Simon remélte, hogy menő szobatársa lesz. Csalódnia kellett. Tudta, milyen véleménnyel vannak az árnyvadászok a mondénokról. Jó lett volna olyasvalakivel végigcsinálni ezt az iskolát, akinek hozzá hasonlóan újdonság ez az egész.

Jó lett volna megint egy menő szobatárs, gondolta Simon. Mint Jordan. Nem emlékezett valami jól Jordanre, akivel még vámpírkorában lakott együtt, de az a kevés, amit fel tudott idézni belőle, jó volt.

– Hát, Lovelace vagyok – felelte George. – A családom némi lustaság folytán még a XVIII. században felhagyott az árnyvadászkodással. Glasgow mellett telepedtek le, és a környék legjobb birkatolvajai lettek. A Lovelace család másik ága a XIX. században mondott le az árnyvadászságról. Azt hiszem, egy lányuk visszajött, de aztán meghalt, úgyhogy csak mi maradtunk. Az árnyvadászok rendszeresen kopogtattak a korábbi nemzedékeknél, de az én büszke őseim mindig azt felelték, hogy: „Nem, inkább maradnánk a birkáknál.” Aztán a Klávé nem keresett többé bennünket, mert beletörődtek, hogy naplopók vagyunk. Mit mondhatnék? A Lovelace-ek nem épp kitartóak.

George vállat vont, és teniszütővel a kezében széttárta a karját. A húrok elszakadtak, pedig továbbra is ez volt az egyetlen fegyver, amit az oposszum visszatérése esetén használhattak.

Simon megnézte a telefonját. Idrisben persze nem volt térerő, úgyhogy bedobta a készüléket a bőröndbe a pólók közé.

– Nemes egy örökség.

– Ha hiszed, ha nem, pár héttel ezelőttig nem is tudtam róla. Aztán az árnyvadászok megint megkerestek bennünket, azt mondták, új, huhh... démonvadászokra van szükségük, akik majd a gonosz ellen harcolnak, mert sokan meghaltak közülük egy háborúban. Azt kell mondanom, ezek aztán tudják, hogyan kell az ember lelkére beszélni.

– Szórólapokat kellene gyártaniuk – vetette fel Simon, mire George elvigyorodott. – Egy csomóan összeállhatnának fekete ruhában, és odaírhatnák, hogy: „SZERETNÉL TE IS ILYEN TÖKÖS LENNI?” Hozz össze az árnyvadászok marketingosztályával. Több gyöngyszem is van még ott, ahonnan ez jött.

– Rossz hírt kell közölnöm veled az átlagos árnyvadászok fénymásolásban mutatott tehetségét illetően – mondta George. – Na szóval kiderült, hogy a szüleim végig tudtak a dologról, csak engem nem tájékoztattak. Mert hát ugye miért is érdekelné engem egy ilyen apróság? Azt mondták, nagyanyám megbolondult, amikor arról beszélt, hogy tündérekkel táncolt. Mielőtt eljöttem, világosan közöltem velük, mi a véleményem arról, hogy ilyen durván menő dolgokat eltitkoltak előlem. Mondjuk az is hozzátartozik, hogy apám szerint nagyanyámnak tényleg nincs ki mind a négy kereke. Az egy másik kérdés, hogy tündérek tényleg léteznek. Csak nem az a tíz centi magas Jácint nevű, akiről ő beszélt.

– Én arra fogadnék, hogy Jácint nem létezik – mondta Simon, aztán felidézte mindazt, amire a tündérekkel kapcsolatban emlékezett. – De nem túl nagy összegben.

– Ezek szerint New York-i vagy? – kérdezte George. – Nagyvilági.

Simon vállat vont. Nem tudta, mit mondjon, miután hiába érezte magát nagyjából túrhetően New Yorkban sok éven át, ha aztán a város és a saját lelke együttes erővel elárulták. Amikor alig várta, hogy eljöheszen onnan.

– Honnan szerezted tudomást erről az egészlől? Megvan benned a látás képessége?

– Nincs – felelte lassan Simon. – Nem, hétköznapi ember vagyok, de a legjobb barátom megtudta, hogy árnyvadász, és egy nagyon rossz ember lánya. Meg egy másik nagyon rossz fazon húga. Iszonyatos balszerencséje

van a rokonaival. Belekeveredtem a dologba, és őszintén szólva nem is emlékszem mindenre, mert...

Simon elhallgatott, és megpróbálta kigondolni, hogyan is magyarázhatná el a démon által ráküldött amnéziát úgy, hogy George-nak ne a nagymamája mentális állapota jusson eszébe róla. Aztán észrevette, hogy George elkerekedett szemmel bámul rá.

– Te az a Simon vagy – nyögte ki a fiú. – Simon Lewis.

– Az vagyok. Figyu, ki van írva a nevem az ajtóra, vagy... Létezik valami nyilvántartás esetleg, amit alá kellene írnom...

– A vámpír – folytatta George. – Mary Morgenstern legjobb barátja.

– Clary lesz az – helyesbített Simon. – Igen. Legszívesebben ex-élőhalottnak tekintem magamat.

Némiképp zavarba ejtőnek találta, hogy George úgy néz rá, mint aki komolyan le van nyűgözve, a csalódottságnak meg a várakozásnak viszont nyoma sincs a tekintetében. El kellett ismernie, egy kicsit azért jól esett neki a dolog. Senki más nem nézett rá így sem a régi életében, sem ebben az újban.

– Nem érted. Megjöttem ebbe a jéghideg, nyálkás, rágcsálóktól hemzsegó verembe, és az egész Akadémián mindenki egy csapat korombeli hősről beszélt, akik megjárták a pokol egyik dimenzióját. Így már egészen máshogy fogadja az ember, hogy nem működnek a vécék.

– Nem működnek a vécék? De akkor... Akkor hogyan...

George köhintett.

– Eggyé válunk a természettel, ha érted, mire célzok.

George és Simon kinézett szobájuk ablakán az erdőre. A gyémánt alakú üvegtáblákon túl a levelek lustán hintáztak a szélben. A két fiú komoran, bánatosan pillantott megint egymásra.

– De komolyan, mindenki rólad meg a többi hősről beszél – tért vissza a vidámabb témára George. – Vagyis még arról is, hogy galambok laknak a kemencékben. Megmentették a világot, igaz? És te még csak nem is emlékszel rá. Elég fura lehet.

– Fura, George, kösz, hogy felhoztad.

George elnevette magát, szakadt húrú ütőjét a padlóra hajította, és továbbra is csodálattal nézett Simonra.

– Húha, Simon Lewis! Azt hiszem, meg kell köszönnöm valakinek a Hátborzongató Akadémián, hogy ilyen menő szobatársat kaptam.

•

George megmutatta Simonnak, hol van a vacsora, amiért a másik fiú végtelenül hálás volt. A menza többé-kevésbé ugyanúgy nézett ki, mint az Akadémia összes többi szögletes, kőfalú helyisége, csak ennek az egyik végébe egy jókora faragott kandallópárkány került, fölötte két keresztbe tett karddal meg egy mottóval, ami úgy elkopott, hogy Simon nem is tudta elolvasni.

A számos kerek asztal körül különféle méretű faszékek álltak. Simon kezdte komolyan azt gondolni, hogy az Akadémia bútorait a bolhapiacra vették egy idős nénitől. Az asztalok körül gyerekek gyűltek össze. A legtöbben legalább két évvel tűntek fiatalabbnak Simonnál, jó páran pedig még annál is kisebbek voltak. Simon csak most döbrent rá, hogy a démonvadász-növendékek idősebb generációjához tartozik, és ettől rögtön feszültebb lett. Nemsokára azonban mélységesen megkönnyebbült, amikor megpillantott néhány maga korabeli ismerős arcot.

A csücsörítő arcú Julie, Beatriz meg egy másik fiú meglátta és odaintette őket. Simon feltételezte, hogy az invitálás George-nak szól, amikor azonban leültek, Julie egészen közel hajolt hozzá.

– Igazán elmondhattad volna, hogy te vagy Simon Lewis – szolt. – Közönséges mondénnak hittelek.

Simon kissé hátrébb húzódott.

– Közönséges mondén vagyok.

Julie elnevette magát.

– Tudod, hogy gondolom.

– Úgy gondolja, hogy mindannyian hálával tartozunk neked – mondta mosolyogva Beatriz Mendoza. Gyönyörű mosolya volt. – Nem felejtjük el. Örömről szolgál, hogy megismerhetünk, és örömről szolgál, hogy eljöttél közénk. Talán kivételesen még értelmesen el is beszélgethetünk egy fiúval. Jonnal erre esélyünk sincsen.

A fiú, akinek akkora volt a bicepsz, mint Simon feje, a kezét nyújtotta az asztal fölött. Simon a hirtelen támadt kisebbrendűségi érzése ellenére megrázta.

– Jonathan Cartwright vagyok. Örvendek.
– Jonathan – ismételte Simon.
– Nagyon gyakori árnyvadász név – magyarázta Jon. – Jonathan Shadowhunter miatt.

– Ööö, nem, ezt tudom, van példányom a kódexből. – Valójában Clary adta oda az övét, Simon pedig egészen jól szórakozott, miközben azt nézegette, mit firkáltak az Intézet lakói a lapokra. Úgy érezte, így kellemő távolságból ismerkedhet velük anélkül, hogy csalódást okozna nekik, vagy elárulná tudásbéli hiányosságait. – Csak... Ismerek pár Jonathan nevű embert. Nem mintha bármelyik is Jonathannak hívná magát. Vagy hívta volna magát.

Nem sok mindent tudott felidézni Clary bátyjával kapcsolatban, de a nevét tudta. Különösebben nem is vágyott rá, hogy többre emlékezzen belőle.

– Ja, persze, Jonathan Herondale – csillant fel Jon szeme. – Hát persze hogy ismered. Igazság szerint nekem is elég jó barátom. Tanítottam neki egy-két trükköt, amiknek valószínűleg hasznát vették a démonok birodalmában. Jól mondom?

– Jace-re gondolsz? – kérdezte bizonytalanul Simon.

– Igen, nyilván – felelte Jon. – Biztosan beszélt rólam.

– Nem emlékszem ilyesmire – mondta Simon. – De démonamnéziám van, azt vedd figyelembe.

Jon bólintott, és megvonta a vállát.

– Persze. A nyavalya essen belé! Biztosan beszélt rólam, csak elfelejtetted a démonamnézia miatt. Nem akarok dicsekedni, de nagyon közeli barátok vagyunk Jace-szel.

– Bár én is Jace közeli barátja lehetnék – sóhajtott Julie. – Annyira helyes!

– Cukibb, mint egy cukrozott cukorfalat a cukrászdában – értett egyet ábrándosan Beatriz.

– Ő ki? – kérdezte Jon a székén hátradőlve kedélyesen mosolygó George-ra hunyorítva.

– Úgy érted, ha már a cuki fiúknál tartunk? George Lovelace vagyok. Szégyenérzet nélkül mondom ki a vezetéknevemet, mert biztos vagyok a férfiaságomban.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Á, egy Lovelace! – Jon homlokáról eltűntek a ráncok. – Akkor itt maradhat az asztalunknál.

– Meg kell mondjam, még soha nem sikerült pont a vezetéknevemmel eladnom magamat – jegyezte meg George. – Na erre varrjátok gombot, árnyvadászok!

– Tudod, az van – szólta Julie –, hogy jobban jársz, ha majd a saját tanfolyamodba tartozó emberekkel lógsz együtt.

– Hogy mondd? – kérdezte Simon.

– Két különböző tanfolyam van az akadémián – magyarázta Beatriz. – Az egyik a mondénoké, ott részletesebb információkkal szolgálnak a diákoknak a világról, és a hiányzó alapkiképzést is pótolják. A másik a valódi árnyvadászoké, bennünket egy haladóbb tanterv alapján oktatnak.

Julie elhúzta a száját.

– Beatriz oda akar kilyukadni, hogy van az elit, meg van a resztlí.

Simon elszoruló gyomorral meredt rájuk.

– Akkor... én a resztlíhez kerülök.

– Nem, Simon, nem! – kiáltotta döbbenetben Jon. – Dehogy kerülsz oda!

– Hiszen mondén vagyok.

– De nem közönséges mondén – mondta Julie. – Te kivételes mondén vagy, ami azt jelenti, hogy kivételt fognak tenni a kedvedért.

– Ha bárki megpróbál a mondénok közé tenni, majd jól beolvasok neki! – folytatta fellengzősen Jon. – Jace Herondale barátai az én barátaim is, ez csak természetes.

Julie megveregette Simon kézfejét. A fiú úgy nézett le a kezére, mint ha nem is hozzá tartozna. Nem akart a lúzerek tanfolyamára járni, de az is feszélyezte, hogy a többiek ennyire bizonygatták, hogy úgysem oda kerül.

Rémlett neki, hogy Isabelle, Jace meg Alec időnként mondtak pár neces dolgot a mondénokról. Pedig Isabelle, Jace meg Alec egészen rendben voltak. Egyszerűen így nevelték őket: nem gondolták komolyan, ami pedig olyan komolynak hangzott a szájukból. Ebben Simon meglehetősen biztos volt.

Beatriz, aki első látásra megtetszett a fiúnak, áthajolt Julie fölé.